

4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że należy stwierdzić nieważność decyzji w całości, ponieważ opiera się ona w przeważającym zakresie na dowodach, które Komisja zajęła niezgodnie z prawem w toku inspekcji w pomieszczeniach Nexans. Dowody te mają istotne znaczenie dla ustaleń Komisji, w szczególności w zakresie wykazania, że naruszenie było jednolite i ciągłe, oraz wykazania, że miał miejsce podział między przedsiębiorstwa europejskie projektów realizowanych w ramach Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG).

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2014 r. – Nexans France i Nexans przeciwko Komisji

(Sprawa T-449/14)

(2014/C 282/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nexans France (Clichy, Francja) i Nexans SA (Paryż, Francja) (przedstawiciele: M. Powell, Solicitor, G. Forwood, Barrister i A. Rogers, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2014) 2139 z dnia 2 kwietnia 2014 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG w sprawie AT.39610 – Kable elektryczne (zwanej dalej „decyzją”);
- stwierdzenie nieważności części zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w niej, że Nexans France uczestniczyła w naruszeniu przed dniem 22 lutego 2001 r.;
- obniżenie grzywien nałożonych na skarżące do kwoty, która odpowiada krótszemu czasowi oraz niższemu współczynnikowi wagi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja, zajmując pewne dane w toku niezapowiedzianych inspekcji w pomieszczeniach Nexans France, przekroczyła uprawnienia przysługujące jej na podstawie rozporządzenia nr 1/2003 oraz naruszyła prawo skarżących do prywatności.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja popełniła błąd przy określeniu czasu trwania naruszenia.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, ponieważ nie uwzględniła okoliczności, że wskazywane naruszenie nie zostało wprowadzone w życie i nie wywarło wpływu na klientów, a ponadto nie przedstawiła uzasadnienia i naruszyła zasadę równego traktowania.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2014 r. –CHEMK przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-487/14)

(2014/C 282/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (CHEMK) (Czelabińsk, Rosja) i Kuzneckie ferrosplawy OAO (KF) (Nowokuźnieck, Rosja) (przedstawiciele: B. Evtimov i M. Krestiyanova, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 360/2014 z dnia 9 kwietnia 2014 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej i Rosji w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 ⁽¹⁾ (rozporządzenie podstawowe), (Dz.U. L 107, s. 13);
- Obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa wynikającego z błędnej interpretacji art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego i oczywistego błędu w ustaleniach faktycznych Komisji dotyczącego tego, że jeden podmiot gospodarczy nie ma znaczenia dla obliczenia skonstruowanej ceny (w tym dostosowań do ceny eksportowej) na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, a w konsekwencji w ustaleniu, że zagwarantowane było pełne odliczenie dla wszystkich SG & A kosztów i zysków RFA International od skonstruowanej ceny wywozowej grupy CHEMK. W zakresie, w jakim Komisja mogła oprzeć się na ww. ustaleniach przy oddalaniu wniosku skarżącej o uznanie za jeden podmiot gospodarczy, skarżące twierdzą również, że takie oddalenie stanowi również naruszenie prawa i oczywisty błąd w ustaleniach.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego i związanego z tym naruszenia art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego przy odliczaniu cła antydumpingowego od skonstruowanej ceny eksportowej skarżących. Naruszenie art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego wynika z zastosowania przez Komisję nowej metody ustalania, czy cło zostało prawidłowo odzwierciedlone w cenie odsprzedaży, która to metoda jest odmienna od metody stosowanej na ostatnim etapie postępowania przeglądownego, co doprowadziło do obowiązującego cła przeciwko skarżącym
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że ustalenia Komisji dotyczące rzekomego prawdopodobieństwa ponownego zaistnienia szkodliwego dumpingu w odniesieniu do rosyjskiego przywozu są poparte serią oczywistych błędów w ustaleniach stanu faktycznego i w ocenie dowodów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51).

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2014 r. – Mdr Inversiones przeciwko Komisji

(Sprawa T-488/14)

(2014/C 282/65)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Mdr Inversiones, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel(-e): M. Linares Gil, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej całokształt środków, które rzekomo stanowią tzw. hiszpański system leasingu podatkowego („SEAF”), jako niezgodną ze wspólnym rynkiem nową pomoc państwa;
- tytułem ewentualnego wniosku, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;